

В. „ЗАКОННОСТЪ“

ще излиза два пъти въ седмицата:
въ четвъртък и неделя.

ЦѢНАТА МУ Е:

За година	9 лева
„ 6 мѣсеци	5 „
„ 3 „	3 „
„ 1 „	1 „

За въ странство:

се прибавят пощенскитѣ разности.

ЕДИНЪ БРОЙ 10 СТ.

ЗАКОННОСТЪ

ГЛАВЕНЪ И ОТГОВОРЕНЪ РЕДАКТОРЪ:

ИВАНЪ БЪЛИНОВЪ.

Спомоществованията

почнуватъ отъ началото на всеки мѣсецъ

Писма, ръкописи и пари се испращатъ до Редакцията въ Руссе.

За частни обявления се плаща:

По 2 ст. на дума на първата страница и по 1 ст. — на четвъртата.

ЕДИНЪ БРОЙ 10 СТ.

Настоящия брой на в. „Законностъ“ се разпраща до всичкитѣ наши приятели и познаници по градоветѣ и селата съ молба да се разпространи вѣстника мѣжду населението, като се запишатъ възможно по голѣмо число абонати. Сжщото ще се направи и съ слѣдующитѣ два броя, послѣ което вѣстника ще се испраща само на онѣзи лица, които си прѣдплатятъ абонамента. Ние не располагаме съ никакви фондове за поддръжане на вѣстника си и, уповани на поддръжката на добритѣ си приятели изъ княжеството, ний сме твърдо рѣшени безъ пари никому вѣстникъ да не испращаме.

ИВАНЪ БЪЛИНОВЪ

Моли Г. Г. книжаритѣ, на които съ врѣме е испратилъ свои брошури по „Офицерско-емигрантския вѣстникъ“ за проданъ, и които още не сж се растѣмили съ него, да побързатъ да сторятъ това въ едно най-скоро врѣме. Не распродаденитѣ до сега книжки могатъ да му се повърнатъ въ Руссе.

Тѣй като чистия приходъ отъ брошурата ще бѣде употребенъ за една благотворителна и симпатична работа, автора се надѣе, че г. г. книжаритѣ не ще откажатъ да изпълнятъ просбата му съ пълна готовность.

Д-ръ П. Златовъ обявява, че адвокатското му писалище е въ собствения му домъ срѣщу военния клубъ, край Дунава.

2—3.

Обръщаме вниманието на почитаемата публика изобщо, както и специално на г. г. руссенскитѣ търговци, банкери и фабриканти, а тѣй сжщо и на административнитѣ и сѣдебни учреждения въ града, върху ефтенитѣ на нашитѣ такси за обявления. Низката цѣна, която сме назначили за помѣщение на подобенъ родъ публикации, както на първата, тѣй и на послѣдната страница на вѣстника си, ни даватъ право да мислимъ, че лицата и учрежденията, къмъ които се обръщаме съ настоящето си, ще ни почетатъ съ своето внимание.

Живко Икономовъ

Забенъ Лѣкаръ

Свършилъ въ Московскій Университетъ

Приема болни всеки день

адресъ: Улица Княжеска (срѣщю Михаилъ Х. Костовъ)

2—3.

Руссе, 27 Октомври 1896 год.

Отъ какъ биде растурено VIII-то Обикновено Народно Сѣбрание, правителствения печатъ не пропуца ни единъ случай да доказва съ едно комично запѣвание, облѣчено въ вѣнкашностьта на единъ колкото надутъ, толкова и неприличенъ апломбъ, че съ този „великъ“ актъ, г. Стоиловъ извършилъ още едно „епохално събитие“, и че само неразбраната и „подла“ оппозиция не щѣла, или не можала да разбере всичкото „величие“ и всичката „епохалность“ на този знаменитъ държавенъ актъ.

При всичко, че и ние имаме злочестината да принадлежимъ къмъ неразбраната оппозиция, но, на-

ли сме се заели съ публицистика, ще се помъчимъ и ние да опровергнемъ лъжливитѣ и натѣгнати до нелѣпность доводи на г. Стоиловитѣ храненияци, та дано поне докажемъ, *защо именно* не можемъ да разберемъ мотивитѣ на растурянието.

Читателитѣ знаятъ отъ миналитѣ два броя на вѣстника ни, че единственното основание, на което правителствения печатъ гради своитѣ доводи въ полза на растурянието, е слѣдното:

Тѣй като събитията отъ 2 Февруарий — казватъ официознитѣ вѣстници — увѣчаха съ блѣскавъ успѣхъ нашитѣ старания да се *легализира положението на княжеството въ международно отношение*, и отъ тогава насамъ на обществената повърхность възникнаха *нови задачи отъ голѣма политическа и економическа важность*, то VIII-то Обикновено Народно Сѣбрание стана негодно и неотговаряюще вече на своето първоначално назначение, и, като такова, трѣбваше да се распусти. Правителството — увѣрва в. „Миръ“ — почувствува потребъба да направи новъ апелъ къмъ народа, да консултира още веднъжъ българскитѣ граждани, върху посоката, която тѣ искатъ да даждъ на своитѣ държавни работи, слѣдъ признаването на Княза, и, увѣрено че то се радва на безусловното имъ довѣрие, не се стѣсни да распусти сжществующата камара, макаръ че мнозинството въ нея бѣше безспорно(?) негово.

Ние си позволяваме да мислимъ, че нашитѣ официозни сѣбрания сж много далечъ отъ истината, като проповѣдватъ горнитѣ логически и политически нелѣпности, и ще се постаравъмъ да докажемъ защо.

Прѣди всичко, нека заоблѣжимъ, че растуреното Народно Сѣбрание бѣ избрано въ 1894 година — далечъ не да *легализира* международното положение на княжеството, която работа не е и не може да бѣде отъ компетенцията на народното прѣдставителство на която и да е държава, — а да *искорени Стамболовщината*, да *освѣти съ своята върховна санкция прогласенитѣ на 18-й Май начала на „Свобода“ и „Законностъ“*, да *облѣчи на есепнието отъ неопосимитѣ данъци на падналия режимъ*, да *балансира държавния бюджетъ въ изълно съответствие съ податнитѣ сили на народа*, да *прѣдаде на сѣдъ кабинета на Стамболова*, и изобщо да иногурира една нова, прѣсна и ползотворна законодателна дѣятелность, която напълно да хармонира съ духа на конституцията, и не само да унищожи отъ дѣно „прѣлѣститѣ“ на прѣходнитѣ стамболовски врѣмена, но да направи и самото повърщане на режима „на вжтрѣшното убѣждение“ невъзможно. Ето тѣзи бѣха хубавитѣ задачи на VIII-то обикновено Народно Сѣбрание, които българския народъ посочи на бѣдѣщитѣ си прѣдставители въ своитѣ 30000 телеграмми до Княза и други 20000 до г. Стоилова. Земере който щете вѣстникъ отъ 1894 година, прочетете която щете прѣз на правителствения или оппозициони оратори прѣзъ първата сессия на растуряната камара и вие ще се убѣдите въ правотата на нашитѣ думи. Тѣзи начала, тѣзи идеи бѣха тогава у всекиго на устата; тѣхъ съдържа и първото слѣдъ 18 Май 1894 год. тронно слово на Княза.

И ако правителствения печатъ би поддръжалъ тезата, че всичкитѣ горни задачи сж вече постигнати, та поради туй нѣма защо и да се продължава мандата на народнитѣ прѣдставители, които тѣй магически извършиха толкова велики работи въ толкова кратко врѣме, — той все пакъ би билъ далечъ отъ истината, но разсѣжданията му биха имали поне една каква-годѣ логическа стойность, и човѣкъ би могълъ да оспорява поне фактическата имъ неточность и тенденциозна изопаченность.

Но не — правителството казва, че то растуряла камарата, защото положението се било *легализирало!* . . . Е, добръ, както щете, но ние не се сра-

муваме да признаемъ, че нищо, безусловно нищо, не разбираме отъ тѣзи официозна логика, и се надѣемъ, че този нашъ срамъ — ако има такъвъ — не може освѣтъ да ни прави честь; защото съгласете се, че не е голѣмъ грѣхъ да се признаешъ, че не можешъ да разберешъ едно такова курьозно положение: VIII-то обикновено Народно Сѣбрание се избира да искорѣни Стамболовщината, — а се распуска, защото княза билъ признатъ отъ Европа, и това, ти казватъ, е най-логическия и най-патриотическия актъ на г. Стоиловото правителство. . . То е все едно да ти кажатъ и да те увѣрватъ, че най-хубавата и най-логическата фраза въ руския языкъ е познатата безсмислица: „въ огородѣ — бузина, а въ Кіевѣ дядька“ . . .

Ние тука не ще се спираме да разгѣждаме въпроса, до колко сж постигнати истинскитѣ задачи, за които биде прѣди двѣ години избрано VIII-то обикновено Народно Сѣбрание и които на бържѣ изброяхме по-горѣ. Въ миналитѣ и слѣдующитѣ броеве на вѣстника си, ние имаме и ще имаме още много случаи да се повърщаме върху този въпросъ и ще се помъчимъ да му дадемъ своя отговоръ по единъ възможенъ обективенъ и безпристрастенъ начинъ. Това е въ сжщность и една отъ главнитѣ работи на вѣстника ни. За сега мислимъ, че не ще съберкаме ако кажемъ на кѣсо, че по нашето мнѣние, което сподѣлятъ и мнозина отъ приятелитѣ, но не и храненияцитѣ, на г. Стоилова, ни една отъ тѣзи хубави задачи не е рѣшена, ни едно отъ началата на анти-стамболовската борба, почната верѣдъ благословнитѣ на цѣлъ единъ народъ, не е осжществено. Кажете, за Бога, отъ 18 Май насамъ „свободата“ ли въстѣржествува, „законностьта“ ли си влѣзе въ правата, държавния бюджетъ ли се намали, Стамболовъ ли се прѣдаде на сѣдъ? . . .

Да дойдемъ сега до другата страна на правителствения запѣвания да оправдатъ послѣдния актъ (дано дадеше Богъ да бѣде той дѣйствително *послѣдния*) на г. Стоилова, т. е. растурянието.

Отъ тѣзи глѣдна точка, нека ни бѣде позволено да спомѣнемъ най-напрѣдъ, че ние не вѣрваме, какво г. Стоиловъ, прѣди растурянието на камарата, е располагалъ съ сжщото мнозинство въ него съ което располагаше лани. Недоразумѣнията между консерваторитѣ и сѣдиниститѣ въ кабинетъ, за които се говореше прѣзъ миналия и въ началото на настоящия мѣсецъ, сигурно, ще се имали нѣкоя основа и ще сж биле *pour quelque chose* въ работата. Поради това, ние си позволяваме да мислимъ, че г. Стоиловъ и платенитѣ му писачи отъ белгийския лагеръ си кривятъ душата, като увѣрватъ на дѣсно и на лѣво, че камарата била растурена *при всичкото ѣ правителствено мнозинство*. Ние сме склонни да вѣрваме, че ако г. Стоиловъ би билъ увѣренъ въ твърдѣнията на официозитѣ си, а не би го било страхъ, че бившето Сѣбрание щѣше да го бламира и катурне отъ властѣта при първия удобенъ случай, — той рѣшително нѣмаше защо да се дѣли отъ comodното си мнозинство. Най-много, което можемъ да допустнемъ въ случая, е, че, ако правителството дѣйствително счита задачата на VIII-то обикновено Народно Сѣбрание, съ легализиране положението на княза, за свършена — нѣщо абсурдностьта на което ние доказахме по-горѣ — то трѣбваше да извърши своя *послѣденъ* „епохаленъ“ актъ (растурянието) *още на 3 Февруарий* т. г., и въ никакъвъ случай — не четири дена прѣди отварянието на Сѣбранието.

Освѣтъ това, г. Стоиловъ казва въ доклада си, че растуряната камара, слѣдъ признаването на Княза, е прѣстанала да бѣде едно истинско изражение на народната воля. Добръ. Тогава, защо правителството — ако само вѣрва на думитѣ си — не растуря подобна една камара още прѣди 8 мѣсеца т. е. именно въ момента когато, се легализира положението,

ами отложи това за 4 дена преди 15 Октомврий, когато то беше вече длъжно да свика нар. дното събрание, съгласно изричните заповѣди на конституцията. Кой отъ официозитѣ, кога и по какъвъ случай бѣ казалъ до 10 Октомврий, че VIII-то общ. народно събрание не е вече истинското изражение на народната воля? Напротивъ, всички твърдѣха и увѣряваха свѣта въ противното, до като една прѣ-красна сутринъ изненадаха публиката съ указа за растуриането, вмѣсто очаквания указъ за свикване-то на камарата. Едно отъ двѣтѣ: или правителство-то искрено е вѣрвало, че съ легализирането на положението, камарата е вече *прѣстаала да изра-жава народната воля и като такава трѣбваше да се распусти още прѣзъ Февруарий*, — или то е било увѣрено въ противното, т. е. че *ка-марата продължава истински да изражава на-родната воля и въ такъвъ случай нѣмаше защо да я распуска*. Нека читателя самъ сѣди, кое отъ горнитѣ двѣ положения е по-вѣрното, и нека самъ той рѣши какво име заслужаватъ хората, които под-държатъ правителственното обяснение на растури-ането, при всичката му очевидна нелѣпостъ.

Но да допустимъ, най-послѣ, че г. Стойловъ поне въ едно нѣщо е искренъ, т. е. че той дѣй-ствително се въодушевява отъ желанието да чуетъ на-родната воля. Тогава, трѣбваше ли той, вѣстникитѣ му, па, по негово, види се, внушение, и държавния глава, да бравиратъ оппозицията, въ лицето на чет-ворицата нейни водители, и да откажатъ да гаран-тиратъ свободата на изборитѣ, като се съгласятъ да се назначи едно неутрално министерство? Разбира се, не! Защото, или г. Стойловъ е увѣренъ, *че на-рода е съ него*, и тогава нѣмаше защо да се бои отъ едно неутрално министерство, или пъкъ, което е по-вѣрното, той знае *че народа е противъ него*, и въ такъвъ случай, той си криви душата, като го-вори, че иска да чуетъ още единъ пътъ свободното изражение на народната воля.

Не, ние сме увѣрени, че г. Стойловъ нѣма да даде свободни избори. Нашата надѣжда не е въ него, нито въ полицията му, а въ здравия разумъ на бъл-гарския народъ, който, надѣмъ се, ще знае *какъ да си наложи* волята и *противъ* кекавитѣ домог-вания на една деморализирана властъ, способна само полицейски избори да прави. . . .

Малкъ Фелетонъ „Ще ги стѣпчемъ“!

Тѣзи сж биле думитѣ на единъ старъ, закорѣ-нясалъ, гжбясалъ и мухлясалъ консерваторъ, врагъ на Конституцията.

ПОДЛИСТНИКЪ

За влиянието на училището върху здра-вието на ученицитѣ. *

Отъ Г. К.

И дѣйствително не на праздно стареца Tissot е нареклъ бездѣйствието гробъ на здравието, а сжщо знаменития Берлински старецъ на прѣдложения му недавна въпросъ, не отдава ли той на нѣкоя особен-на привычка благоприятното влияние на своето здра-вѣ? е отговорилъ: *умѣреностъ въ всички жизнени оправления, движението въ всяко врѣме на въ-духа въски денъ*

По физиологическитѣ особености на дѣтския ор-ганизмъ движението има за послѣдния двойко значе-ние, като стимулъ поддърживающъ енергията на о-ния процеси на питането, които му сж необходи-ми, не само за предохранение на живота, но и за по-растванието на тѣлото; дѣтския организмъ инстинктив-но прѣсѣлдва вътрѣшната потрѣбностъ, — движението, а слѣдователно, прѣхода отъ безограничена подвижностъ на дѣтския организмъ къмъ продължителна неподвиж-ностъ на училищния столъ, не може да не сж отрази върху неговото питание. И ако прибавимъ при това разваления въздухъ на класната стая, което е неиз-

При единъ свой разговоръ съ одного, по прѣд-стоящитѣ избори, този консерваторъ, посянѣлъ, съ конвулсий и стиснатъ юмрукъ, извикалъ: „ще ги стѣпчемъ“.

Кого ще стѣпчатъ и кои ще тѣпчатъ? Тоя Г-нъ е говорилъ, въ името на своитѣ партизани, *консерваторитѣ*, отъ името на цѣлата тѣзи свѣщо-гасителска, свобододушителска партия, — *консерватор-ската*, девиза на която е да *консервира*, да за-пазва и защитава *старото, милото, осѣденото отъ врѣмето, уилотото* и вредителното за всичко младо, нѣлно съ животъ, енергия и прогресъ. Кого ще стѣп-чатъ? Разумѣва се всички *опѣзи*, които не сж съг-ласни съ тѣхъ т. е. всичко онова подраствающе мла-до и духовито поколение, което иска *свобода раз-умна* да дишѣ, да живѣй, да се развива, да на-прѣдва, — всичко, което иска да изучава, да наблюда-ва и да внимава, да контролира и да пита *защо?* па тогазъ да вѣрва въ думитѣ на *мѣродавцитѣ* — управници.

Тѣзи свѣтлина, сегашна и грядуща, тѣзи зари на бѣдѣщето, тѣзи борци за разума и справедли-востъта ще бѣдѣтъ стѣпкани, спорѣдъ думитѣ на дѣртия консерваторъ.

Нека вѣрваме въ думитѣ му, които, вижда се, сж плодъ на едно колегиялно рѣшение, на единъ отдавнашенъ пѣкленъ кроежъ, обмисленъ, обсежденъ и начертанъ отъ патронитѣ му — министритѣ, во главѣ съ г-на Стоилова & С-ие, *) а туренъ въ дѣйстви-е: *за ошитъ* при Стамболова режимъ (сподвижници на който бѣхъ Стойловъ, Начовичъ и Грековъ, — три свѣти-ла, три стѣла на консерваторската партия), *за ввеждане* — при изборитѣ въ Бѣла-Слатина, *за на-чало* — при общинскитѣ избори, отъ които се увѣ-рихъ мѣродавцитѣ, че съ *тѣкание*, съ *свѣщогасе-ние*, съ роти жандарми, градски толумбаджий, улич-ни метачи, помилвани убийци — арестанти и проч. *изметъ на бѣлмрското гражданство*, ще можѣтъ да *стѣпчатъ* либералитѣ, *тѣзи скарани брада-ти дѣца*, тѣзи непоправими отъ тѣглилата, тѣхни и народни, *инатски* сърдѣца, тѣзи *разорители* на *яката* и *непободима* нѣкога либерална партия, — тѣй нарѣченитѣ либерални шефове.

Хората са канѣтъ да сгирватъ въ прахъ сво-бодата въ цѣла Бѣлгария, да *стѣчатъ* въ прѣдето-ящитѣ избори *всяко свободомисляще творение*, а нашитѣ „шефове“ въ София йоще са гледатъ на криво, йоще рѣмджѣтъ единъ срѣщо други, йоще се борѣтъ за *изрвенството*! Печалности, несъвѣсти-ми нито съ патилата и годинитѣ на тѣзи шефове, нито съ момента — *сега именно*, прѣдъ надвечерие-то на изборитѣ! Мирувѣтъ си тѣзи Г-да въ София.

*) Спорѣдъ в. „Б. Търгов. Вѣстникъ“ Негово Царско В. цѣше да идва на 14 Окт. отъ Рилск. Манастиръ въ София, но се върна на 8 Окт., а постановлението на Минист. Сѣвъ. за растури-ането на камарата е отъ 10 Окт.

бѣжно послѣдствие въ тоя случай, поради стоението на нѣколко лица въ ограничено пространство, не-достатъчното освѣщение на класната стая, умствен-ното напругание подиръ нѣколко часа, необходимостъ отъ онова постоянно самообладание — несвойствен-но на дѣтската природа — то може вече *a priori* да сж сѣди, за особенното влияние, което оказва школата на постѣпающия въ нея ученикъ.

Всички авторитети които сж се занимавали съ школ-нитѣ въпроси, казва проф. Baginsky, констатира-ли сж факта, че дѣтцата подиръ не голѣмъ проме-жутокъ на врѣме отъ постѣпването имъ въ учили-щето, губатъ здравия цвѣтъ на лицето, мускулату-рата имъ става по вяла, а заедно съ това сж появ-ява умаление на живостъта въ движенията, умаление на бодростъта и весѣлия имъ духъ.

Дѣтцата ставатъ по тихи, по сжсрѣдоточни, по-скоро се уморяватъ и велѣдствие всичко това, став-ватъ по неподвижни. „И тѣзи блѣдни, съ изгубенъ апетитъ дѣтца“, забѣлѣзва извѣстния Проф. Uffelmann, спорѣдъ наблюденията му че дѣтцата скоро сж поправятъ въ врѣме на ваканциитѣ, и подиръ поч-ванието на старитѣ си училищни занятия отново при-обрѣтѣватъ напрѣжната си блѣдностъ. Тѣзи наблю-дения потвърждаватъ тия теоритически изводи които упомѣнахме погорѣ.

Но пита се казва Проф. Тольски, къмъ какви по нататъшни заключения се привеждатъ тия наблю-дения? По тоя въпросъ продължава сжщия, изказ-вали сж се различни мнѣния — културата казватъ едни е немислима безъ извѣстни жертви отъ тѣлото. Но това положение въ принципа е невѣрно, понеже

Малко ли борба бѣ? Скочихъ, отидохъ при Н. Ц. Височество, поприказвахъ си академически, каза имъ са, общахъ имъ се *свободни избори* (???) и се ус-покоихъ! Тѣжко ни! Мѣродавнитѣ министри, при всич-ки правителствени сили въ ржката имъ: *ивойската*, която по тѣхному е готова да убива като куче бѣлгар-ския гражданинъ по улицитѣ, по заповѣдта на единъ окр. управитель или окол. началникъ; и *жандармитѣ* — тѣзи заприличали у насъ на гладни вълци жандарми, които сж готови да разкѣсѣтъ и рожбитѣ си; и *прокуро-ритѣ* и сѣднитѣ, готови за службата си да осѣждатъ дори и самитѣ си братия и стари майки; и *околийскитѣ* и *ок-рѣжни лѣкари*, отъ които нѣкои сж готови да про-дадѣтъ, за служба и облага, и съвѣсть, и сърдце, и душа, да пљуютъ на *дадената си кльтва* прѣдъ священиия олтаръ на медицината, *да издаватъ лѣ-жовни свидѣтелства за убититѣ въ затвора отъ изтезания, че умрѣли отъ туберкула, и кметовѣтъ*, — тѣзи лакейски сега пешкири на мѣродавцитѣ; и *прѣд-сѣдат. на пост. комисии, толумбажитѣ и метачитѣ* и пр. и пр., — при всичкитѣ тѣзи *организиранни* йоще отъ Стамболова, а схванати сега отъ *наслѣдника му* сили, явни и тайни, подземни и надзем-ни, г-да министритѣ *какъ излизатъ по агитация* (вм. да кажъ — по обиколка: извинение) да схва-натъ добрѣ „избирателното движение“!

И за това отъ сега сж сигурни за сполуката си, *благодарение на публичната сила*, на която са длѣжи режима на Стамболова, длѣжи са и сегашния ре-жимъ. И за това съ увѣреностъ дѣртия консерва-торъ реве; „*ще ги стѣпчимъ*“. И си удря юмука на масата.

Има ли у насъ, *гражданитѣ*, либералитѣ, единъ смѣлъ и безстрашливъ борецъ, да каже на консерватори-тѣ: *ние ще ви смажемъ*? На — да ли. Защо? Защото на-рода, този уморенъ отъ борби и потресения народъ, тѣзи осмукана вѣче *рая*, натоварена съ тѣжки да-нѣця, този народъ нѣма на страната си нищо друго, освѣнъ законитѣ на държавата, правата си граждан-ски, освятени отъ конституцията. Той нѣма нито пушки, нито топове, нито сабли, да противопостави груба сила срѣщо друга груба сила, която поддър-жа съ потъ и мжка, и която по *висшъ заповѣдъ*, прокарана по дълбокитѣ жици на вътрѣшната наша политика, дохожда да нанизва *на щика и саблята* нашитѣ граждански права, да *ги пронизва съ кру-шума* и да ги закопава. Този народъ, вѣренъ и по-коренъ на своитѣ отечествени закони, не носи на изборитѣ нито тояга или бастонъ, а факти съ хиляди има, че правителството организира цѣли шайки въ-оржжени, отъ хора платени, хора нехранимайковци и улични метачи, цигани, сакаджии и др., които се явяватъ на избора съ скрити ками, изострени гвоз-деи, револвери и сопи, и подъ закрилата на стоящата тамъ войска и жандарми, *да пазѣтъ*

противорѣчи на физиологическия законъ за движение-то на частитѣ на тѣлото; но независимо отъ това, ако и да сж допустне, че за прѣобрѣтаването на знания се изискватъ извѣстни жертви отъ тѣлото, то въ всѣки случай не може сж игнорира основанието на пра-вилото да доведемъ тия жертви до възможния *mi-nimum*.

Други пъкъ казватъ че училището не е нѣкое хигиеническо завѣдѣние, то има за задача да сж съобщи на ученика извѣстна сума на знания, но не да се грижи за здравието на ученицитѣ, кое-то е изразимо въ изрѣчението, че „здравия духъ може да обитава само въ здраво тѣло“, при всичко че сж знае, че има натури, които и въ слабо тѣло могатъ да пазатъ величие на духа. — Заслужва осо-бенно внимание казва Проф. Тольски, че послѣдно-то наблюдѣние е лѣжалъ, въ основата на това гар-моническо развитие на тѣлото и духа, къмъ което се е стрѣмила класическа Гърция, и именно това рж-ководи и понастоящемъ младото поколение на Англия и Шотландия. Мѣжду духовното и физическото разви-тие не трѣбва да има антигонизмъ, казва Mr Gotte-riill, не може да бѣде признато правилно това обра-зование, въ което нѣма равномѣрно и едноврѣменно развитие на духа и тѣлото. Това начало стро-го се съблюдава въ училищата на Англия и Шот-ландия. Не безинтересно ще бѣде, ако направимъ едно описание за прѣминаването на врѣмето прѣзъ учебния денъ въ Английската или Шотландската школа.

Въ 6 1/2 часа, казва Baydt, се звъни; всѣки ученикъ съ прѣбързване прави хладна ванна, или пъкъ се изкъпва въ общата къпалня. Подиръ се

* Извлечения отъ рѣчта на Проф. Н. Тольскій четена въ тържественното събрание въ Московский Импер. Университетъ прѣзъ 1891 годъ.

ужъ тишината, открадват не, но грабятъ съ насилния избора, отъ ржѣтъ на солиднитъ граждани, узурпирватъ имъ правата и не ги допускатъ да приближатъ даже до мѣстото на избора, който се прогласява отъ партизанитъ на правителството за *рѣдовенъ, тихъ и миренъ*! . . . И пишѣтъ тогазъ правителственитъ вѣстници, че *народната воля* е за правителството, че то са радва на народното довѣрие и пр.

Така сж вършили, така пакъ ще вършатъ на 17 ид. Ноемврий. Така е било, така и ще бѣде. Такова е *висшето желание* у насъ, за да може да се убиятъ два зайца съ едно грѣвване: *и народа да се излѣже, и Россия да се измама изново пакъ*, че истинска руссофилска партия нѣма въ България, че дѣдо Цанковъ е самъ партия и пр.

Висшето желание не допуца да се назначи друго Минист-во да ръководи изборитъ съ пълно безпристрастие, съ пълна *законностъ и свобода*, както направи дѣдо Цанковъ изборитъ въ 1883 г. Защо? Защото дадена пълна свобода за изборитъ и гарантирана, ние вѣрваме, и всѣки вѣрва, че нѣма да стѣне въ Нар. Събрание нито единъ *консерваторъ*, а ще се попълнятъ всичкитъ мѣста до едно въ Н. Събрание все отъ *либерали*, вѣрни на отечеството си и на разумната свобода. За това *висшето желание, моралното влияние и велзевулцината* не щѣтъ, не давѣтъ и нѣма да допуснатъ *свободни избори, а ще ги стѣжатъ*!!

Внеми небо, и ти, земльо!

ВЪНКАШНА ХРОНИКА.

Въ миналия брой ние загатнахме нѣщо за послѣднитъ интриги на желѣзния канцлеръ по външната политика на Германската империя. Прѣдъ видъ на важността въпроса, обаче, даваме мѣсто и на долното по-подробно изложение на схщата работа, върху която обръщае вниманието на читателитъ си.

Вѣстортътъ, съ който цѣла Франция посрѣща руската Императорска Двойка, при стѣвянето ѝ въ Франция, за да отдаде визитъ на Француската Република, възмути до по-мрачение бившия желѣзенъ канцлеръ на Германската Империя, княза Бисмарка, побѣдителъ на Франция, творецъ на германското обединение.

Като искусенъ интригантъ и вѣщъ ковачъ на политическитъ козини, този маститъ старецъ не можа да скрие злобата, която терзае душата му, за сполуката на Франция да сключи единъ твърдъ щастливъ за нея съюзъ съ Русия, отъ благотворителнитъ дѣйствиа на който той прѣд-вижда въ не далеко бѣдѣще распадването на обединена Германия, която той създаде за вѣчно плашило на европейския миръ, и превръщането на Русия въ такова назначено господарство каквото тя бѣше прѣди побѣдѣта ѝ при Садова.

За да произведе нужното охлаждение мѣжду Фран-

начева първия урокъ, който се продължава отъ 7—8 часа, подиръ тоя часъ всички ученици и учители се събиратъ въ капелата, гдѣто всѣка утрѣнь се извършва богослужение.

Отъ капелата всичкитъ отиватъ въ столовата, гдѣто ги очаква вкусна закуска; подиръ която почватъ отново уроцитъ, които се продължаватъ до 1 часа. Подиръ настѣва обѣдъ. Слѣдъ обѣдъ всичкитъ ученици промѣняватъ дрѣхитъ си съ фланелени и се обуватъ съ своеобразни обувки.

Това е почти цѣло схбитие, казва Тольски, по срѣдъ еднообразния училищенъ животъ, и за това всичкитъ необходими приготовления въ тоя случай се извършватъ съ особено шумни бърборения и съ сияюща отъ удоволствие лица на ученицитъ.

Ученицитъ въ тоя случай се приготвяватъ за игра прѣди което дежурния е обязанъ да провери отсъствующитъ. Изключение отъ това правило се допуца за онѣзи ученици, които иматъ свидѣтелство отъ училищния лѣкаръ за болѣсть.

Стоението на чистъ въздухъ въ всѣко врѣме е обѣзательно. Врѣмето което прокарватъ ученицитъ въ игри е три послѣ обѣда въ недѣлята, а останалитъ дни игритъ се продължаватъ отъ 2—4 часа, пакъ на чистъ въздухъ разбира се.

Подиръ 2 или 4 часа прѣстояване на ученицитъ на чистъ въздухъ пиятъ чай на 6 часа и послѣ това въ течение на 1½ часъ тѣ могатъ да се занимаватъ съ своитъ си любими занятия: кѣпане, игри, четение, приготвяне статии за училищния вѣстникъ и др. Въ 7 1½ часа всички ученици почватъ да се занимаватъ съ приготовления уроцитъ си.

ция и Русия, пуцниякътъ отъ Фридрихъ, напоследѣкъ се е заловилъ да прави откриване на нѣкакви-си дипломатически тайни, касаещи се за Русия и Германия.

Въ своитъ вѣстникъ, **Hamburger Nachrichten** той раскрива, че прѣзъ туй врѣме, когато мѣжду Русия и Франция сж се водили преговори за сближаване на тѣзи двѣ държави, прѣзъ туй сѣщо врѣме мѣжду Германия и Русия е билъ сключенъ таенъ съюзъ, който е ималъ за цѣлъ да държи и двѣтѣ тѣзи държави въ неутралностъ, ако една отъ тѣхъ обяви война на третя държава, била тя членъ на тройственния съюзъ, или вѣтъ отъ него. Съ други думи казано: ако Русия обяви война на Австрия, то Германия да стои неутрална, а ако Германия отвори война на Франция, то Русия да бѣде неутрална.

Съ откриването на тѣзи тайни, князь Бисмаркъ на вѣрно е искалъ да нанесе смъртоносенъ ударъ на Русско-Франския съюзъ, плашилото на пангерманизмътъ, и да расклати довѣрието на французския народъ спрямо Русия, когото той изобличава въ негодни политически дѣйствиа. Неговия ударъ, обаче, произведе по голѣмо сътресение върху зданието на тройствения съюзъ, което расклати до основание тѣй, като отъ раскриванията, които князь Бисмаркъ прави чрѣзъ своя органъ, излиза, че неговото отечество въ тоя случай е играло тѣй сѣщо двоелична роль, като отъ една страна е сключвало съюзъ съ Австрия и Италия за взаимно помагане, въ случай на война съ коя и да е друга държава, а отъ друга страна е сключило и таенъ договоръ съ Русия да не ѝ прѣстъствува, ако послѣдната обяви война на Австрия.

Органитъ на тройствения съюзъ въ Австрия отъ най напредъ погледнаха равнодушно на туй откритие и даже се помѣчиха да успокоятъ духоветъ съ това, че ужъ за сключването на тоя таенъ договоръ мѣжду Русия и Германия, било извѣстено още тогава на императора Францъ Иосифа, и че даже при сключването на такъвъ договоръ мѣжду Русия и Германия, на послѣдната нищо не е прѣ-чало да бѣде лоялна къмъ Австрия. Но нито вѣстникарскитъ увѣрвания, нито испратеното тѣзи дни своеобразно писано отъ Вилхелма до Францъ Иосифа, въ което първия за-свидѣствува на послѣдния отново **своята искренностъ** не сж биле въ състояние да успокоятъ въсрѣвоженитъ духове въ държавитъ на двамата съюзници на Германия. Недовѣрието спрямо Германия още по-вече се е усилило слѣдъ, обявлението на правителството на императора Вилхелма, прѣзъ своя органъ „**Reichsanseiger**“, че то не е на-клоно да отговаря на направенитъ отъ страна на кня-за Бисмарка открития, нищо пакъ е намѣрено да заведе противъ него нѣкакво прѣслѣдване, тѣй като то не иска да разгласява тоя въпросъ който съставлява **държавна тайна**. Съ това обявление пруското правителство дава да ся разбере, че мѣжду него и Русия е имало подобенъ таенъ договоръ, което обогателство поколеба даже и най рѣждивитъ привърженици на тройствения съ-юзъ и ги направи да се замислятъ угрижено за положение на тоя съюзъ.

Сега съюзницитъ на Германия ли най малко не сж съмнѣватъ за играната отъ нея, спрямо тѣхъ, двулична роль; тѣ напредъ сж само всичкитъ си умствени сили да узнаятъ, защо князь Бисмаркъ именно сега, а не по рано, имъ е открилъ тѣзи тайни, и какви цѣли прѣслѣдва той съ това откритие. Единъ мислитъ, че защото той билъ ядовито нападатъ отъ французката преса прѣзъ тържествата за посрѣщането на Руския Императоръ въ Франция, а други — че той искалъ да напакости на своя въсприемникъ, Графа Каприви, къмъ когото той питае особена умразата, съ това да разнебити създадения отъ

Въ 9 часа вечерятъ, правятъ обща молитва и въ 10 часа настѣва за тѣхъ покой.

При всячко, че това описание е прѣдставено *in extenso*, но то е достатъчно да установи *de facto*, че Английската школа високо цѣни едноврѣ-менното и равномѣрно развитие на духа и тѣлото, и по такъвъ начинъ тя намира въ собѣ си твърда опора въ свѣрѣменнитъ биологически изслѣдвания.

Като говоримъ по горѣ за влиянието, което у-казва на нашия диховенъ животъ единъ отъ физическитъ моменти—движението,—не ще е трудно да се поаѣрва и на другитъ физически дѣятелни. Хра-ната, температурата, свѣтлината, въздуха и др. по-добни, които сж сѣщо такива поддржатели на нашия духовенъ животъ, и че най голѣмата физическа и умствена дѣятелност на човѣка спорѣдъ проф. Лесгафта е възможна само тогава, когато всичкитъ органи на неговото тѣло сж еднакво хармонично раз-вити. Но ако това се приеме за *истина*, то очевидно е, че въ интереса на училищното дѣло е да се обръща доста голѣмо внимание върху *физическото развитие* на младото поколѣние, съ което може да се постигне и посрѣдствената му задача —умст-венното развитие.

Ако се допустане извѣстна частъ отъ врѣдно влияние на училището върху здравнето на учени-цитъ, то кои сж тия положителни данни, които би ни служили за основание да сждимъ относително сте-пенъта на това врѣдно влияние? При пълната почти недостѣпностъ на училищата за непосредственото и точното медицинско наблюдение, нѣма нищо за удив-ление, че въ тоя случай и самитъ *лѣкари* не ся ус-

него тройственъ съюзъ, за да принуди отпослѣ императо-ра Вилхелма да прибѣгне къмъ него за свѣтъ.

Каквото и да пише по тоя въпросъ пресата на тройствения съюзъ, намъ става ясно отъ постѣйката на княза Бисмарка и отъ тѣзи на правителството на импера-тора Вилхелма, че първия издава тайната съ знанието на второто и то въ такова врѣме, когато французския народъ най-тържественно заяви своитъ симпатии спрямо главата на руския народъ, Императора Николая II, само и само да скомпромитира съюзътъ на Русия съ Франция, за сключването на когото сега цѣла Европа обвинява Гер-мания, а особено Пруссия, че не е умѣла да привлече Русия къмъ себе си, и да не я допустне да сключи тоя съюзъ подъ влиянието на който тя долго врѣме ще се намира.

Политическия свѣтъ въ Европа тѣзи дни е заетъ съ възможния исходъ на борбата, която се води въ Сѣверо—американскитъ Съединенъ Штати, за избирание новъ прѣд-сѣдатель на великата заатлантическа република, вмѣсто сегашния—г. Кливеленда, мандата на когото истича прѣзъ Мартъ мѣсець идущата година. Тѣзи борба, както винаги, се води между кандидатитъ на двѣтѣ главни политически партии, на които се дѣлятъ отъ миналия още вѣкъ сѣверо-американскитъ избиратели, т. е. демократическата и репуб-ликанската.

Но този пакъ тя прѣдставлява единъ особенъ, все-мирень — тѣй да кажемъ интересъ, какъвто на-да ли е имала нѣкога, защото кандидатитъ на борящитъ се страни се дѣлятъ по между си — не само по чисто вътрѣшнитъ работи на републиката, тѣзи, или онази по-сока на които нѣма никакво влияние върху отношенията на Съединенитъ Штати съ Европа, а почти исклучително върху террена на протекционизма или фритредството, на поддржане сѣществующия златенъ еталонъ, или свобод-ното сѣчение на сѣреброто,—т. е. върху террена на едно бѣдѣще финансово управление, което засѣга интереситъ на всичкия свѣтъ.

Републиканцитъ, които иматъ повече шансове за спо-лука, поддржатъ кандидатурата на познатия членъ на Ва-шингтонския парламентъ, г. Макъ-Кинлея, който под-држа златния еталонъ и системата на протекционизма, — а демократитъ — тѣзи на г. Вилама Бриана, който, въ противоположностъ на конкурента си, ратува за свобод-ната търговия и неограниченото сѣчение на сребърни пари.

За насъ, българитъ, които сме толкова далечъ отъ Америка и които се интересуваме отъ нея само въ отно-шение на нейната земеделска производителностъ, що тѣй успѣшно и пагубно конкурира съ насъ на европейскитъ тържища, — горнята борба прѣдставлява не малкъ инте-ресъ макаръ и косвенъ, но крайно поучителенъ. Каго земе човѣкъ въ внимание, какъ ние водимъ своитъ избирателни борби, какъ безучастно и индиферентно се отнасяме къмъ своитъ граждански правдини, които може да тѣче безна-казано и най-послѣдния стражаринъ,—той рѣшително не мо-же да се начуди, когато слуша за начина, по който се водитъ агитациитъ въ С.-Америка, когато чете, какъ сво-бодобивитъ „янки“ се борятъ по между си, какъ ревни-во пазятъ тѣ своитъ най-малки правдини, какъ свободно прокарватъ въ държавния си животъ своитъ убѣждения и какъвъ силенъ отпоръ даватъ на всѣки посѣгатель на сво-бодитъ си, — и то, не когато работата се касае до тѣх-нитъ основни закони, които тамъ никой **не смѣ** да на-руши, а камо ли да заплашва, но до прокарването, или провалата на двѣ различни финансови системи, които, кол-

пѣли да събератъ пригоденъ материалъ въ тая пѣл-нота и свѣршенство, за каквото тѣ сж имали голѣ-мо желание, но при все това тѣ иматъ и доста-тъчно данни, доволно обширенъ материалъ, който мо-же отчасти да послужи за съждеение по тоя въпросъ —къмъ изложението на които сме и намѣрени да прѣминежъ.

По напредъ упомѣнахъ *à propos* за школ-ната малокръвие и за тая школна анемия, коя-то особено рѣдко се забѣлѣзва у постѣпающия ученикъ въ школата. По статистич. данни на Axel' Key'агова болѣзнено състояние дѣйствително срѣ-ща се най-често въ долнитъ класове на училището и достига въ него 15%—16, 18% отъ общето число на всички ученици.

Отъ другитъ болѣсти происхожданието на коя-то ся припиива на училището, нѣма нито една, сврѣж-ката съ школнитъ занятия, когато би да бѣде изяс-нена съ такава положителностъ, както кжсoglѣдието мѣжду ученицитъ. Още въ началото на настоящия вѣкъ *ames Vere* е забѣлѣжилъ че отъ 128 сту-денти въ окефорд. университетъ.—32 носели очела, ко-гато пакъ мѣжду 1300 настанитъ отъ военнитъ у-чилища имале е само 6 кжсoglѣди и мѣжду схлда-тѣтъ изъ 10000 нито единъ—подобни наблюдения били направени Szokalsku въ 1848 г. въ Па-рижъ. Отъ Jagera въ Виена прѣзъ 1861 и Rüte въ Лайпцигъ прѣзъ 1865 г.

кото сръбскоположни и да сж, все пакъ почиватъ върху извѣстни политически **принципи** и економически **начала**, които у насъ нито се цѣнятъ, нито пазятъ.

Ще повѣрва ли българския читателъ, че въ Чикато напр. неотдавна се е състоялъ единъ митингъ отъ 125,000 републиканци, които, слѣдъ земане една резолюция въ полза на Макъ-Кинлея, сж направили едно демонстративно шествие прѣдъ демократическия градски съвѣтъ, което шествие е траяло цѣли 5 часа, и при това — ни единъ скандалъ, ни едно смущение, ни една глава счупена. . . .

Изобщо, гражданитѣ на републиката напоследъкъ сж се прѣдали изключително на избирателна борба, и за тѣзи цѣли сж си даже запустнали частнитѣ работи. Дюканиитѣ, магазинитѣ, банцитѣ сж затворени, театритѣ — празни. Всѣки е на улицата, на митинга, на съборието на своитѣ съпартизани, всѣки работи, както може и съ щото може, за въстѣржествуванieto на неговитѣ идеали, за поддръжане и прокарване на своята кандидатура. И негритѣ, и тѣ даже се занимаватъ съ политика!

Колко сме далечъ ние отъ американцитѣ, и колко малко признаци има, че кога да е ще ги достигнемъ! . . .

ВЪТРЕШНА ХРОНИКА.

— Съобщаватъ ни отъ достоверно мѣсто, че тѣзи дни трѣбватъ отъ София по „ревизионни обиколки“ (?) г. г. министритѣ: М. Маджаровъ, Т. Теодоровъ и Д-ръ К. Стойловъ, — всѣки по своето „вѣдомство“. Ние изброяваме имената на г. г. министритѣ по хронологическия рѣдъ на тѣхното заминаване, защото, спорѣдъ което ни пишатъ изъ столицата, първи щѣлъ да тръгне г. Маджаровъ, а послѣденъ — г. Стойловъ. Високитѣ пхтищи щѣли да обиколватъ различни части на Княжеството и щѣли да пхкуватъ по различни маршрути, но всичкитѣ щѣли да опаштливятъ нашия градъ съ своето посѣщение, понеже се говорело, че „народната партия“ тукъ, въ Руссе, имала най-голъма нужда да ѝ се подигне духа и да ѝ се силтатъ рѣдветѣ.

Надѣмъ се, че читателитѣ сами се сѣчатъ, какви именно „обиколки“ се сѣбратъ да правятъ почтенитѣ български управници, въ навечерието на законодателнитѣ избори, и защо тѣ обличатъ тѣзи свои расходи въ костюма на пѣкакви „ревизии“, — да живѣе брашнениа чувалъ! — та нѣма да се спираме върху тѣзи страна на работата. Ще си позволимъ да забелѣжимъ само, че нашитѣ руссенски приятели напрасно се безпокоятъ за свободата на прѣдстоящитѣ избори, като си мислятъ, че тѣ ще бждатъ насилнически и стамболовски (!) Каква по-голъма гаранция за истински свободни избори? Троица министри идатъ да ни обѣщаватъ и усилятъ свободата на изборитѣ, прокламирана вече отъ висотата на Трона? Какво ни трѣбва по-вече?

Имаше право единъ приятелъ, като казваше вчера, че „на българина аслж мжно може да му се угоди“.

Мислимъ да се повърнемъ.

— Освѣтъ горнята и други нѣкои „насердчителни“ мѣрки — които правителството е зело и зема, за гарантиране свободата на изборитѣ, нека спомѣнемъ още и за неотколѣшното отиванне въ София на г. Г. Губидѣльниковъ, което отиванне разпо се коментира, даже въ сръдъта на правителствениитѣ хора. Г. Губидѣльниковъ не се е още завърналъ отъ пхтуванието си, та членовѣтѣ на „народната партия“ въ града ни, останали безъ инструкции отъ надлѣжното мѣсто, като че дѣйствително иматъ потребъ отъ едно подигане на духа.

— Съ голѣмо прискърбие се научаваме за смъртта на младата сжпруга на нашия добръ приятелъ, г. Никола Буровъ отъ Свищовъ, — смъртъ, колкото неочаквана, толкова и жестока.

Покойната се е поминала, слѣдъ като благополучно добила дѣте, отъ нѣкакви **послѣродни** осложнения, прѣдизвикани, или непрѣдвидени отъ мѣстнитѣ Свищовски доктори.

Починалата бѣ родена Ив. Теодорова и сестра на министра правосъдието, г. Т. Теодорова.

Пращаме нашитѣ искрени съболѣзнования на опечаленитѣ семейства на г. г. Буровъ и Теодоровъ.

— Расказватъ ни за една отъ подобенъ же родъ случка, станала неотдавна и въ Руссе, благодарение на невинманieto, или незнанието на г. Аргироулу, руссенския градски лѣкаръ. Поминала се е по сжкия начинъ и жената на единъ вѣстенъ търговецъ, г. Д. Касабовъ.

Обръщаме вниманието на почтаемото градско кметство върху тѣзи печална работа, а злочестия сжпругъ на покойната съвѣтваме да се обърне къмъ прокурорския надзоръ.

ИЗЪ ВѢСТНИЦИТѢ И СПИСАНИЯТА.

Завчера излѣзе 2-я брой на мѣстния ни събратъ „Руссенски Гласъ“, съдържащъ още нѣколко хубави статии по растурианieto на камарата и другитѣ „злоби на деня“, но и още нѣколко „подмивания“ въ една крива, спорѣдъ насъ, посока, която по неговитѣ же думи, би трѣбвало сега за сега поне, да се остави на страна.

Ние не обичаме да оставаме длъжни комуто и да е отъ нашитѣ събратия, та толкова по-малко бихме желали да не си платимъ „борча“ на „Руссенски гласъ“, който

колкото остро, толкова и несправедливо ни „бичува“ въ 2-я си брой, — но не правимъ това днѣсь, не защото не можемъ, или нѣмаме какво да кажемъ въ свое оправдание, а защото и ние, както и неговитѣ редактори, съзнаваме, че „въ прѣдстоящитѣ избори трѣбва да се опълчи всичко либерално и напѣдничаво противъ репроградинтѣ консерватори“.

В. „Свободенъ Гражданинъ“, единъ отъ най-добритѣ, спорѣдъ насъ, провинциални вѣстници, съобщава (брой 13) че по свѣдѣнията, които има отъ Руссе, най-сериознитѣ руссенски кандидати за народни прѣдставители биле: г. г. Иванъ Бѣлиновъ, Д-ръ Стайковъ и Д-ръ Вачевъ.

Ние не сме въ състояние да потвърдимъ още това съобщение на почтения ни Варненски събратъ.

„Народни Права“ ставатъ отзивъ на слѣдующето сенсационно извѣстие (брой 122).

„Въ града ни се говори, че г. Стойловъ пакъ си билъ подадъ отставката. Главния мотивъ на тая отставка билъ, че съ това щѣлъ да се разрѣши висящия въпросъ за излизанieto отъ министерството и отъ войската на полковникъ Петровъ“.

Блаженни вѣрующіе. . .

ПОСРѢДНИЧЕСКО КНИЖАРСКО БЮРО

на

Д. М. ЗЛАТЕВЪ, Руссе.

Въ посрѣдническото ми бюро се намиратъ разни книги и списания за проданъ: учебници, романи, повѣсти и др. и всички мѣстни и чуждестранни вѣстници и списания. Правя замѣна съ книжаритѣ съ слѣдующитѣ книги: Геройчески раскази отъ Абаза, въ прѣводъ отъ Капитанъ Марковъ, сжщо и съ книгата Тригометрия и Землемѣрия, (Робинсонова математическа серия), преводъ отъ Английски; и др.

За споразумение желающитѣ да се адресиратъ до бюрото.

3—4

БЪЛГАРСКА ТЪРГОВСКА БАНКА

ВЪ ГР. РУССЕ

БАЛАНСЪ

На 30 Септемврий 1896 година

АКТИВЪ

Наличностъ въ кассата	35106 28
Невнесенъ капиталъ	7503480 —
Портфейлъ	3192250 06
Текущи смѣтки безлихвенни	453462 44
Специални текущи смѣтки	1511350 89
Преводи и акредитиви	50000 40
Заеми сръщу залогъ	210164 40
Депозити на хранение	83700 —
Общи разноси	52526 72
Движими и недвижими имоти	16117 40
Разни	37093 59

Всичко лева 13145252 18

ПАССИВЪ

Основенъ капиталъ	10000000 —
Запасенъ	3664 89
Текущи смѣтки лихвенни	1140648 08
Влогове лихвенни срочни и безср.	46863 28
Депозанти	83700 —
Чужди полици за инкассированіе	55818 09
Лихви и комисиони	203470 25
Депозирани полици	1602580 24
Купони за исплащаніе	4735 05
Разни	3772 30

Всичко лева 13145252 18

Счетоводителъ: Т. АЛЕКСИЕВЪ.

Цензори:

Н. Начевъ
Хр. Баларевъ
К. Камбуровъ

ТИПО-ХРОМО-ЛИТОГРАФИЯТА

на

ДРОБНЯКЪ & КРЪСТЕВЪ ВЪ ГР. РУССЕ.

Извѣстява на всѣкиго а особено на Господа Книжаритѣ, че е приготвила стѣнни календаръ „България“ за 1897 год. изящно изработени съ 4 краски и украсенъ съ ликътъ на Н. Ц. В. Прѣстолонаслѣдника. Сжщо е приготвила и *отходящи календари* за откъсване всѣкой день, съ старъ и новъ стилъ, изящно изработенъ съ 14 краски.

Въ книжний магазинъ на сжщото завѣденіе се фабрикуватъ тетрадки за краснописание и упражнения, украсени съ литографирани корици, отъ най-чиста бѣла хартия съ цѣни най-износни.

Изработва всѣкакви печатарски и литографически нѣща, чисто и изящно; особено внимание обръща врѣхъ изработване акциитѣ на акционернитѣ дружества, като до сега е изработила акции на повече отъ 20 дружества включително и ония на Българ. Търг. Банка въ тоя градъ. Образци веднага доставя на желающитѣ.

3—5.